

FIGHT! FIGHT! FIGHT!

JONAS CULLBERG

Fight! Fight! Fight!

ETT REPORTAGE OM MAKT OCH MMA

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

AV FÖRFATTAREN HAR TIDIGARE UTGIVITS (PÅ ANNAT FÖRLAG)

En amerikansk epidemi, 2019

Albert Bonniers Förlag
Box 3159, 103 63 Stockholm
www.albertbonniersforlag.se
info@albertbonniers.se

ISBN 978-91-0-081102-0

COPYRIGHT © Jonas Cullberg, 2026

OMSLAG Michael Ceken

FÖRSTA TRYCKNINGEN

TRYCK ScandBook, EU 2026

»Fight! Fight! Fight!«

Donald Trump till publiken, sekunderna efter att han blivit
beskjuten under ett valmöte i Pennsylvania, 13 juli 2024.

INNEHÅLL

DEL 1

Den västerländska civilisationens förfall: UFC och MAGA	9
--	---

DEL 2

Slagsmålsklubben: MMA och Nationalism 3.0	99
--	----

DEL 3

Den tjetjenska vargen: Kadyrovs slagskämpe	145
---	-----

DEL 4

Fight Island: UFC och Gulfens lockelser	193
--	-----

EPILOG	243
--------	-----

KÄLLOR	251
--------	-----

DEN VÄSTERLÄNDSKA
CIVILISATIONENS FÖRFALL

UFC och MAGA

AMERICAN BAD ASS

Newark, juni 2025

President Donald Trump lutar sig lätt framåt och följer varje rörelse i oktagonen: den åttkantiga, upplysta buren, omsluten på alla sidor av ett metallstängsel. Därinne cirkulerar amerikanen Kevin Holland och brasilianaren Vicente Luque runt på det blodfläckade golvet och letar efter öppningar för sparkar och slag. Luque har en stor knöl bakom höger öra efter en armbåge från Holland i första rondan. Han måttar en lårspark mot sin motståndare, men amerikanen är beredd, fångar hans ben med vänsterhanden och välter över honom på rygg. Från marken försöker Luque ta tag om Hollands högra ben med båda händerna, och det öppnar en lucka för amerikanen. Kevin Holland dyker in och trär armen runt Luques arm och hals i en och samma rörelse.

Holland följer med ned på golvet och kilar fast Luques ben mellan sina. Luque sprattlar som ett fångat bytesdjur och måttar i ett sista försök att ta sig loss ett slag mot Hollands mellangärde utan att få kraft. Han sitter fast i stryppgreppet. Trycket mot hans halspulsåder ökar. Publiken vrålar. Sekunden senare ger Luque upp, för att inte bli medvetslös. Han klappar tre gånger med högerhanden på Hollands rygg. Domaren, iförd svarta handskar, kastar sig ner mot golvet och skiljer med sin kropp de båda motståndarna åt. Fighten är över.

Kevin Holland kastar upp sitt tandskydd i luften, häver sig över oktagonens stängsel, går fram till Donald Trump och skakar presidentens hand. Publikens jubel växer när de båda männen syns på storbildsskärmarna samtidigt.

»USA, USA, USA!«

Kevin Holland sträcker armarna i luften. Svetten blänker på hans tatuerade rygg.

Donald Trump har rest till Newark i New Jersey för en kväll med ett av USA:s största folknöjen: UFC, Ultimate Fighting Championship, den överlägset dominerande organisationen inom sporten MMA, mixed martial arts. Trump sitter som vanligt längst fram, intill UFC:s chef och ansikte utåt, Dana White. Presidenten har följt sporten sedan dess tidiga år runt millenieskiftet, och han dyker ofta upp i publiken på UFC-galor. På bara några decennier har sporten gjort en häpnadsväckande resa, från en illa ansedd subkultur i de smutsigaste hörnen av amerikansk kabel-tv till en mångmiljardindustri och maktfaktor med USA:s president på första parkett. MMA, som för många är synonymt med UFC, har hundratals miljoner fans – kärnpubliken är män under 45 år – och är en av de snabbast växande sporterna i världen.

Några timmar tidigare tog jag tåget den korta sträckan över Hudsonfloden från Manhattan till Newark, en deppig stad utan puls, omringad av en containerhamn, petrokemiska fabriker och en flygplats. Men Newark lever upp när stadens stora arena Prudential Center blir spelplats för UFC-galor, med 18 000 fans i publiken. Utanför arenan köar mestadels unga män med den bland amerikansk generation Z så populära »broccolifrisyren« – kort på sidorna och nacken, och håret i en voluminös permanentad boll ovanpå. De dricker Monster-energidryck som delas ut gratis och snusar Zyn. Här och där

syns politiska markörer i klädseln: en Maga-keps, en t-shirt med en apa i röd slips (det är svårt att avgöra om den hyllar eller driver med presidenten) och en annan med logotypen för det konservativa kaffemärket Black Rifle.

För ovanlighetens skull har Vita huset gått ut i förväg med att president Trump kommer att vara på plats på galan. Entrén till Prudential Center liknar säkerhetskontrollen vid en flygplats, och Secret Service-personal med hundar muddrar UFC-fansen vid metalledetektorerna. Arenavärdarna, som har till uppgift att se till att besökarna tömmer ut innehåll i sina fickor på ett bord innan de går genom metalledetektorn, är på uselt humör. När jag lägger fram min plånbok och telefon på bordet blandar de med snabba händer ihop mina saker med andras, som en magiker som förbereder ett korttrick. Kanske är det en stilla protest från de svarta medelålders kvinnorna i säkerhetskontrollen – en demografisk grupp där nästan alla röstar på Demokraterna – mot de många Trumpväljarna bland UFC-fansen. Eller så hatar de bara att jobba i säkerhetskontrollen på Prudential Center.

Drew, en tjugofemåring från Maryland som väntar på att gå in på arenan, är hursomhelst glad att presidenten kommer hit.

»Jag tycker det är coolt att Trump är intresserad av något som stora delar av det amerikanska folket gillar. Han är avslappnad och genuin. Har du någonsin sett Kamala Harris på en UFC-fight? Det skulle aldrig hända«, säger Drew.

För honom är charmen med UFC att få se otroligt skickliga idrottsmän göra saker som han själv aldrig skulle klara av.

»Men ärligt talat var det våldet jag fastnade för«, säger han. »Det går väl tillbaka till något ursprungligt hos människan, som när folk tittade på gladiatorspelen i Romarriket. Det är en strid om vem som är den största mannen.«

Människor dras till våld, vare sig vi vill erkänna det eller inte. Vi stannar till och tittar när vi råkar gå förbi ett slagsmål på gatan, eller lyssnar kanske på en true crime-podcast om brutala mord. Drew är bara ovanligt öppen med den fascinationen. Men drivkrafterna bland de som söker sig till en UFC-gala varierar. Det som kan te sig som okontrollerat våld är för åskådare med mer tränat öga i själva verket en komplex och strategisk kamp. Fans jämför MMA med ett mänskligt schackparti där två fighters försöker hitta varandras svagheter och förutspå nästa drag. En match kan vända på en sekund och ett enda misstag kan göra att en underdog vinner.

Under det decennium som jag arbetat som journalist i USA har UFC fått en allt större roll i amerikansk politik, från och med att Dana White klev upp på scenen på Republikanernas konvent sommaren 2016 och uttryckte sitt stöd för Donald Trump. Under dessa år har UFC också kommit att bli alltmer förknippat med, och ett verktyg för, presidentens Maga-rörelse.

Jag har betalat 320 dollar för billigast möjliga biljett i Prudential Center, men då får jag sju timmar MMA för pengarna. Kvällen börjar med åtta matcher med mindre profilerade fighters, och avslutas med »huvudkortet«, fem matcher med de bästa. På raden framför mig sitter två killar, som inte verkar känna varandra sedan tidigare, med fem platser mellan sig och har en högljudd konversation om vilka fighters de satsat pengar på i varje match. Tidigt på kvällen, medan det fortfarande är glest på läktaren, gör Andreas Gustafsson från Västerås sin UFC-debut, efter att ha klivit in i buren till tonerna av det svenska vikingmetalbandet Hulkoff. Gustafsson, med rötterna i grekisk-romersk brottning, fick sitt genombrott i *Dana White's Contender Series*, en tv-serie där osignade MMA-fighters slåss om en plats i UFC.

Ikväll möter han Khaos Williams, en svart fighter från Detroit som går in till en låt med rapparen Meek Mill. På presskonferensen inför matchen sa Gustafsson att han inte studerat Williams inför matchen, eftersom »vikingarna inte tittade på videoklipp innan strid«. Publiken buar när Gustafsson och Williams fastnar i clinch, ett stående brottningsläge, och ropar »U-S-A« till Williams ära. Gustafsson vinner ändå med sin brutala teknik och ger inte Khaos Williams en chans. Williams får ett jack i ögonbrynet som sprider blod över hela oktagonen. Efter fighten kramar de båda kämparna om varandra. Två män med svarta byxor, svarta tröjor och svarta gummihandskar skyndar in på vad som mer eller mindre liknar en brottsplats och börjar snabbt skrubba bort blodfläckarna på golvet med handdukar.

Strax före klockan tio, precis innan huvudkortet börjar, vibrerar min telefon. En pushnotis från The Washington Post meddelar att Trump har beordrat Nationalgardet till Los Angeles för att ingripa mot protesterna som började dagen innan, efter migrationspolisen ICE:s räder i staden. Kaliforniens guvernör Gavin Newsom är emot initiativet, men Trump skickar soldaterna till delstaten ändå – ett tydligt brott mot USA:s grundlag. Några minuter senare hörs Kid Rocks rapmetal-låt »American Bad Ass« över arenan. Alla vet vad som väntar. Liksom varje UFC-fighter har sin egen låt som spelas när de kliver in i arenan har Trump sin, med en text om att vara en framgångsrik rebell, med fans, kvinnor, pengar och berömmelse.

På storbildsskärmarna syns hur Donald Trump rör sig i Prudential Centers korridorer, på samma sätt som fighters när de är på väg in i arenan. Han är klädd i sin vanliga outfit: en marinblå bylsig kostym, troligen av det italienska märket

Brioni, och en röd glansig slips. Han ler och boxar i luften. Vid hans sida går UFC-chefen Dana White. I presidentens sällskap finns också utrikesministern Marco Rubio, Trumps äldsta son Eric och favoritdottern Ivanka, vars leende inte når upp till ögonen på storbildsskärmarna, samt hennes man Jared Kushner.

Trump's stolsgrannar ger en bild av hur relationerna just nu ser ut i hans innersta krets. Marco Rubio har aldrig visat något intresse för MMA innan han blev del av Trumps regering, och att han flugit upp från hemdelstaten Florida är ett tecken på lojalitet. Elon Musk, som tidigare under året fick i uppgift av Trump att effektivisera den amerikanska statsapparaten i projektet »Doge«, är däremot inte där. Några månader tidigare var Musk och hans femåriga son X Æ A-12 på en UFC-gala i Miami tillsammans med Trump, CIA-chefen Tulsi Gabbard och större delen av regeringen, men nu är relationen frostig. Två dagar tidigare skrev Musk på X att »Det är dags att släppa den stora bomben: Donald Trump finns i Epsteinfilerna. Det är den verkliga anledningen till att de inte gjorts offentliga«, efter att Trump hotat att dra in subventioner till Musks företag.

Men Dana White ler som en strålande glansig sol och tuggar tuggummi vid Trumps sida när de rör sig in i arenan. Publiken skriker. De som har platser längst fram sträcker sina händer mot Trump och försöker skaka hans hand. På storbildsskärmarna vajar amerikanska flaggor.

Framme vid oktagonen kramar Trump om UFC:s livekommentator Joe Rogan och säger någonting till honom i hans högra öra. Han skakar hand med Mike Tyson, som sitter på första raden klädd i en aggressivt rosa kostym, tillsammans med sin fru Lakiha Spicer. På läktaren börjar några unga män skandera ramsan »Let's go Brandon«, en kod för »Fuck Joe

Biden« som används av Trumpanhängare på sportarenor och konserter. Men när presidenten gör entré ropar de flesta samma sak som när en amerikansk fighter står i oktagonen: »USA, USA, USA!« Efter »American Bad Ass« spelas Trumpfavoriten »Y.M.C.A« med Village People i högtalarna. När jag frågar fans i publiken vad de tycker om att presidenten är här rycker de flesta på axlarna. Han går på UFC regelbundet, det är inget märkvärdigt. Han är som en del av inredningen i arenan.

Från min sittplats högt upp på läktaren i Prudential Center är det lätt att se vad Donald Trump, utöver fighterna, får ut av galan. Där han sitter uppvaktas han oavbrutet av en strid ström människor som vill hälsa, få en kort audiens och ta en selfie. De har köpt de dyraste biljetterna, närmast oktagonen, för runt 4 000 dollar. Trump för långa samtal med Dana White och med Hunter Campbell, den unga juristen och vice vd:n för UFC som pekats ut som Whites möjliga efterträdare den dag han kliver åt sidan.

En av de som tar chansen till ett samtal med presidenten är David Ellison, en slätrakad fyrtiotvååring som är vd för mediejätten Skydance, grundad av hans far, techmiljardären och Trumpsupportern Larry Ellison. Han har en av arenans bästa platser, med bara Hunter Campbell mellan sig och Trump. Campbell ser ut att fungera som en länk mellan de båda männen, håller armarna om dem, och låter för en stund Ellison ta hans plats så att han kan få en närmare pratstund med presidenten.

UFC-galan sammanfaller med att Skydance väntar på om deras köp av underhållningsjätten Paramount ska godkännas eller ej av amerikanska konkurrensmyndigheter. Paramount äger nyhetskanalen CBS som samtidigt stämts av Trump, en av många stämningar som presidenten riktat mot tidningar och

tv-kanaler i ett försök att krossa USA:s oberoende medier. I fallet med CBS hävdar Trump att programmet *60 Minutes* har klippt en intervju med Kamala Harris på ett vilseledande sätt för att missgynna honom.

Skydances vd David Ellison lutar sig närmare presidenten för att höra vad han säger över larmet från UFC-galan. Efter en stund skakar de båda männen hand.

Scenen som utspelar sig är typisk för den blandning av underhållning, politik och privata affärer som kännetecknar Trumps tid som president. Några veckor senare kommer nyheten att Paramount gått med på en förlikning i CBS-stämningen och ska betala 16 miljoner dollar till presidenten. Kritiker kallar det en ren muta i syfte att driva igenom jätteaffären. Kort därefter godkänns Skydances köp av Paramount – en ägarkoncentration av amerikanska medier som i vanliga fall hade stoppats av Washington. David Ellison och hans växande medieimperium förvärvar i samma vända rättigheterna att sända UFC för 7,7 miljarder dollar.

Framför Trump och Ellison utspelar sig kvällens första titelmatch. I damernas bantamvikt vinner Kayla Harrison enkelt över motståndaren Julianna Peña. Harrison, tvåfaldig OS-mästare i judo från Ohio, är tekniskt överlägsen Peña, och fruktansvärt muskulös. I inledningen av första rondan håller de båda motståndarna sig på fötter och Harrison går gång på gång till attack med slag och sparkar, medan Peña försvarar sig med rädsla i blicken innan hon hamnar på golvet. Liggande på rygg sparkar en stressad Peña Kayla Harrison i ansiktet. Sparken är mot reglerna eftersom Harrison har knäna i golvet och Julianna Peña får poängavdrag.

I MMA är nästan hela kroppen tillåten som vapen – skenben, knän, knogar och armbågar – och en fighter måste vara mång-